

De rechtbank heeft de middelen en conclusies van partijen gehoord tijdens de openbare terechtzitting van 20.01.2012, waarna een dossier met 7 stavingsstukken voor eiser en een dossier met 3 stavingsstukken voor verweerder, evenals een dossier inhoudende de ingeroepen rechtspraak, werd neergeleed waarna de zaak in beraad werd genomen.

2. De feiten

In termen van dagvaarding zet de eisende partij uiteen:

2.1. dat hij bij vonnis van de correctionele rechtbank alhier d.d. 07.12.1978 veroordeeld werd tot betaling van een geldboete wegens inbreuk op de stedenbouwwetgeving en tevens werd het herstel van de plaats in zijn vorige toestand bevolen binnen de 12 maanden na het in kracht van gewijsde treden van de uitspraak;

2.2. dat het vonnis pas op 17.07.2008 aan hem werd betekend;

2.3. dat de herstelmaatregel evenwel vervallen is door verjaring, minstens door overschrijding van de redelijke termijn;

2.4. dat niettemin op 15.12.2008 nog een wettelijke hypotheek ingeschreven werd op het voormeld onroerend goed voor een bedrag van 25.000,00 euro.

3. De vorderingen

3.1. In termen van dagvaarding vordert eisende partij *“te oordelen dat het recht nog uitvoering te geven aan het vonnis van de correctionele rechtbank, hoger bij uiteenzetting van de feiten nader omschreven, is vervallen”* en *“gedaagde te bevelen zich vanaf de uitspraak van het tussen te komen vonnis te onthouden van iedere daad van uitvoering van voormeld vonnis, dit op straffe van verbeurte van een dwangsom van 6.500 euro per vastgestelde overtreding”*

Bovendien vordert eisende partij *“gedaagde tevens te veroordelen het nodige te doen voor overschrijving van de tussen te komen uitspraak in de registers van het hypotheekkantoor en de vermelding ervan in het vergunningenregister, dit binnen de maand na uitspraak van het tussen te komen vonnis en hiervan het bewijs voor te leggen aan de raadsman van verzoeker, op straffe van verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging”*.

Bovendien vordert de eisende partij *“gedaagde te bevelen over te gaan tot het opheffen van de wettelijke hypotheek op het voormeld onroerend goed”* en tevens *“te zeggen voor recht dat de opheffing van de*

hypothek en de kantmelding van de tussen te komen uitspraak beiden dienen te gebeuren door toedoen en op kosten van gedaagde binnen de dertig dagen na het tussen te komen uitspraak en tevens het bewijs hiervan binnen de dertig dagen aan de raadsman van verzoekster dient verschaft te zijn, dit op straffe van verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging.

3.2. Bovendien vordert eisende partij de veroordeling van verwerende partij tot betaling van de proceskosten en toelating om het vonnis voorlopig te mogen uitvoeren ook indien deze beroep zou aantekenen.

3.3. In termen van de neergelegde "tweede besluiten en besluiten na verwijzing na verwijzing" volhardt eisende partij in de vordering zoals in sub 3.1. werd uiteengezet.

4. Discussie:

4.1. Verweerder betwist de vordering en laat in essentie gelden:

- dat de beschouwingen van eiseres terzake de (omvang van de) bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg en de beslagrechter thans niets meer terzake doen, aangezien inmiddels in toepassing van artikel 88§2 Ger.W. de zaak door de Voorzitter van de rechtbank alhier naar deze kamer werd verwezen, om reden dat het geschil tot de algemene bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg behoort, namelijk een geschil terzake de reële executie van een vonnis (toepassing van artikel 569, 5° en artikel 1395 Ger.W.);

- dat de rechtelijke beslissing tot herstel niet 'vervallen' is aangezien:

° de herstelmaatregel in de Interne Belgische rechtsorde als een maatregel van burgerrechtelijke aard moet worden beschouwd, zodat artikel 92 Sw. niet van toepassing is (en in dit verband ten onrechte het arrest van het E.H.R.M. Ingeroepen wordt);

° met exploit van 17.07.2009 het vonnis werd betekend met bevel tot uitvoering, zodat de (burgerlijke) verjaring werd gestuit;

° het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven d.d. 07.04.2011 hier ten onrechte wordt ingeroepen, omdat in deze een exploit van 'betekening – bevel tot uitvoering' werd betekend, terwijl voor de rechtbank te Leuven de al dan niet stuitende werking van een akte van betekening zonder bevel tot uitvoering ter discussie stond;

° die akte tijdig is vermits de nieuwe verjaringstermijn van tien jaar (in plaats van vroeger 30 jaar voor de actio iudicati) loopt vanaf de inwerkingtreding van de wet van 10.06.1998, hetzij vanaf 27.07.1998 (10 dagen na publicatie in het B.S. 17.07.1998);

- dat ten onrechte hier de onredelijke termijn ingeroepen werd omdat het vertrouwensbeginsel er niet kan toe leiden dat een onwettige en illeegale situatie blijft bestaan en opnieuw ten onrechte zowel het arrest als het arrest hier wordt ingeroepen, nu de feiten niet vergelijkbaar zijn en dus de uitspraken van het Europees Hof in deze niet toepasselijk is;

- dat het trouwens eisende partij zelf toekwam de uitgesproken herstelmaatregel uit te voeren, wat haar – bij ontstentenis dit spontaan te doen – het recht ontnemt om artikel 6.1 E.V.R.M. in te roepen tegen de Overheid, die de plicht niet heeft om tot gedwongen uitvoering over te gaan (en waarbij opnieuw verwijzing naar het arrest van het E.H.R.M. in deze niet relevant is);

- dat geen toetsing aan de eisen van goede ruimtelijke ordening nog aan de orde zijn, gelet op het feit dat deze reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een uitspraak van de correctionele rechtbank alhier, in deze d.d. 07.12.1978.

4.2. Elser volhardt in zijn vordering en raat gelden:

- dat de betekening zonder bevel de verjaring niet stuit;

- dat de straf met name de herstelmaatregel verjaard is in toepassing van het arrest

- dat minstens de redelijke termijn is overschreden vermits de Overheid door haar stilzitten de niet-vergunde toestand heeft gedoogd, zodat het vertrouwensbeginsel werd geschonden en verweerder nu kennelijk onredelijk handelt bij het uitvoeren van het vonnis;

- dat verweerder ten andere zelfs nog geen advies vroeg aan de Hoge raad voor herstelbeleid, thans handhavingsbeleid;

- dat het arrest door het E.H.R.M. d.d. 27.11.2007 ten onrechte door verweerder geminimaliseerd wordt en dit arrest zo moet worden begrepen dat geen herstelmaatregel kan worden opgelegd op vordering van de Stedenbouwkundige Inspecteur of van het College van Burgemeester en Schepenen, indien de redelijke termijn is overschreden;

- dat het arrest door het E.H.R.M. d.d. 19.03.1997 in de voorliggende betwisting evenzeer van toepassing is omdat in dat arrest het principe werd gehuldigd van een positieve verplichting van een loyale tenuitvoerlegging van het rechtelijk oordeel van de Overheid binnen een redelijke termijn;

- dat hier die redelijke termijn manifest is overschreden, nu sinds de rechtelijke uitspraak decennia zijn verlopen en het bovendien merkwaardig is dat na die decennia enkel stuitende maatregelen beoogd worden, wat zou betekenen dat de onzekerheid inzake tenuitvoerlegging minstens 40 jaar zou kunnen duren, wat allerminst nog strookt met de rechtswaarborg vervat in artikel 6 E.V.R.M.;

- dat trouwens een wetsontwerp van de regering voorligt om een vervaltermijn van drie jaar in te bouwen binnen dewelke de opportuniteit van het al dan niet overgaan tot ambtshalve ten uitvoerlegging van de herstelmaatregel moet beoordeeld zijn;

- dat het arrest van het E.H.R.M. d.d. 13.07.2010 opnieuw bevestigt dat het de Overheid toekomt binnen een redelijke termijn een afbraakbevel uit te voeren;

- dat de betekening en de verdere tenuitvoerlegging niet getoetst zijn aan de actuele eisen van een goede ruimtelijke ordening;

- dat ten andere verwezen kan worden naar het negatief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid met betrekking tot een aantal week-endverblijven te

5. Beoordeling:

5.1. De beschouwingen van de eisende partij in haar laatste synthesebesluiten over de omvang van de bevoegdheid van deze rechtbank zijn achterhaald, sinds de beschikking van de Voorzitter dezer rechtbank in toepassing van artikel 88§2 Ger.W., waarin de zaak naar deze kamer werd verwezen.

5.2. Waar vervolgens de eisende partij uitvoerig uiteenzet dat *“de betekening zonder bevel de verjaring niet stuit”*, zijn deze beschouwingen in dit geding naast de kwestie, vermits uit de voorgelegde stukken (stuk 3 dossier verweerder) een *“betekening - bevel tot uitvoering”* voorligt, welke betekend werd op 17.07.2008.

Deze akte van *“betekening-bevel tot uitvoering”* houdt ondermeer in niet mis te verstane bewoordingen volgende verklaringen aan de betekende in: *“Middels deze betekening wordt nogmaals bevel gegeven tot uitvoering van het vonnis over te gaan. Daarnaast strekt zij ertoe u ervan in kennis te stellen dat het bestuur zich het recht voorbehoudt om, na eensluidend advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid, tot de ambtshalve uitvoering van het vonnis over te gaan. Alle kosten die worden gemaakt om tot uitvoering te komen vallen te uwen*

laste. In dit kader kan een wettelijke hypotheek worden ingeschreven op 1 of meerdere van uw onroerende goederen. Indien u alsnog zelf het herstel uitvoert voordat de ambtshalve uitvoering plaats grijpt, dient u de stedenbouwkundige inspecteur...hiervan zo spoedig mogelijk via een aangetekend schrijven op de hoogte te stellen, waarna de effectieve uitvoering zal worden gecontroleerd. Alleen zo kan u overbodige kosten vermijden".

Deze akte is derhalve een akte tot tenuitvoerlegging, zoals bedoeld in artikel 2244 B.W., met burgerlijke stuiting tot gevolg.

5.3. Naar gemeen recht wordt de "actio judicati" - dit is de rechtsvordering tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke uitspraak - onderworpen aan de verjaringstermijn die geldt voor persoonlijke rechtsvorderingen.

Voor de Inwerkingtreding van de verjaringswet van 10.06.1998 bedroeg deze verjaringstermijn 30 jaar. De nieuwe verjaringswet heeft deze termijn evenwel ingekort tot 10 jaar. Thans verjaart derhalve de rechtsvordering tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke uitspraak door verloop van 10 jaar vanaf de Inwerkingtreding van de nieuwe wet en op voorwaarde dat de totale duur van de verjaringstermijn niet meer dan 30 jaar zou bedragen (artikel 10 van de nieuwe verjaringswet).

Concreet loopt hier de verjaringstermijn vanaf 27.07.1998 (zie over dit alles "verjaring in het privaatrecht", Kluwer 2005, Gandalus - ontmoetingen met recht nr. 7, bijdrage van J. Baeck; verjaring en overheidsaansprakelijkheid, vanaf blz. 129 nr. 22 en 44 tot 46) en dringt hier de vaststelling zich op dat de akte van betekening "bével tot uitvoering" dateert van 17.07.2008, hetzij binnen gezegde termijn van 10 jaar.

5.4. Eisende partij ontwikkelt verder de stelling dat de destijds bevolen herstelmaatregel een straf is en meent hiervoor steun te vinden in het (EHRM 27.11.2007).

Dit heeft tot gevolg dat artikel 92 Sw. van toepassing is, met name verjaring van die straf door verloop van 5 jaar.

De bevolen herstelmaatregel een straf zijnde, is deze derhalve vervallen door ingetreden verjaring, aldus eisende partij.

5.4.1. Over de vraag te weten of een herstelmaatregel een straf is dan enkel een maatregel van burgerlijke aard, kan verwezen worden naar de door de verwerende partij terecht ingeroepen rechtspraak, waarbij deze rechtbank zich aansluit:

5.5. De eisende partij laat ook gelden dat de redelijke termijn werd overschreden en het vertrouwensbeginsel werd geschonden aangezien de Overheid de niet-vergunde toestand heeft aedood. Ook hier wordt het arrest Ingeroepen

5.5.1. Vooreerst strookt deze stelling niet met de voorliggende feiten, aangezien wel integendeel de Overheid de niet-vergunde toestand zeker niet gedoogde, wat blijkt uit de strafrechtelijke veroordeling en wat eraan voöraf-gegaan is.

5.5.2. vervolgens en met verwijzing naar het door verwerende partij Ingeroepen arrest van het Hof van Cassatie d.d. 04.03.2005 levert *“de wijze waarop een partij een verkregen veroordeling uitvoert of niet uitvoert, geen rechtsmisbruik of schending van het rechtmatig vertrouwen... die de initiële vordering zou aantasten”*.

5.5.3. Bovendien en alhoewel het recht krachtens artikel 6.1 E.V.R.M. op behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn *“zich uitstrekt tot het recht op een tijdige uitvoering van een definitieve veroordelende rechterlijke beslissing”* (zie Cass. 30.01.2009 op biz. 14, overweging nr. 4), mag een partij zich op dat recht niet beroepen wanneer tegen haar *“een uitvoerbare rechterlijke beslissing werd uitgesproken en die zelf die beslissing kan uitvoeren, maar nalaat zulks te doen”* (zelfde arrest overweging nr. 5).

In voornoemd arrest besluit het Hof van Cassatie als volgt (overweging nr. 8 op biz. 15): *“het arrest dat het vereiste van de redelijke termijn toepast ten gunste van de partij die definitief veroordeeld werd bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing en die de mogelijkheid had die beslissing zelf uit te voeren maar naliet zulks te doen, is niet naar recht verantwoord”*.

5.5.4. Aangezien aan de eisende partij door de strafrechter bevel werd gegeven om binnen een termijn van 1 jaar terug de plaats in de vorige staat te herstellen (zie het vonnis van de correctionele rechtbank in beide dossiers), doch eisende partij naliet aan dit bevel gevolg te geven, vermag zij zich niet op dat recht te beroepen. Eisende partij was immers zelf passief om het bevel van de strafrechter uit te voeren.

Dit essentieel gegeven maakt net het verschil met de feitlijke achtergrond in de zaken en waarvan de uitspraken door het E.H.R.M. in deze net daarom niet relevant zijn.

5.6. Tenslotte oppert de eisende partij dat geen toetsing gebeurde aan de actuele eisen van een goede ruimtelijke ordening.

Deze toetsing komt deze rechtbank evenwel niet meer toe, aangezien zulks gebeurde door de strafrechter, die op 07.12.1978 vonnis verleende.

Ten andere en zoals uitdrukkelijk in de akte betekening-bevel tot uitvoering vermeld en hierboven geciteerd, zal het bestuur tot de ambtshalve uitvoering van het vonnis gebeurlijk overgaan na eensluidend advies van de Hoge raad voor Herstelbeleid (thans Hoge raad voor Handhavingsbeleid).

5.7. Besluit: de vordering is ongegrond.

Met betrekking tot de gedingskosten:

Betreffende de rechtsplegingsvergoeding zijn er geen redenen om af te wijken van het basisbedrag conform de wet van 21.04.2007 en het K.B. van 26.10.2007, in deze 1.320,00 euro.

6. Beslissing:

De rechtbank doet uitspraak op tegenspraak en in eerste aanleg.

Stelt vast dat de artikelen 2 en 30 tot 42 van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken nageleefd zijn.

Alle meeromvattende, strijdige of andersluidende besluiten verwerpende als ongegrond, niet terzake dienend of overbodig en het meer gevorderde afwijzende als ongegrond.

Verklaart de vordering ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordeelt tot de gedingskosten aan de zijde
van DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VAN DE PROVINCIALE
AFDELING ROHM - begroot op 1.320,00
rechtsplegingsvergoeding.

Rep. nr.:

ZITTING VAN 13 APRIL 2012 - 6^e Kamer - B.Z. - Folio

Bundel nr.:

Dit vonnis is uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting van de ZESDE KAMER, zitting houdende in burgerlijke zaken, van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op vrijdag **DEERTIEN APRIL TWEEDEUIZEND TWAALF.**

De rechtbank bestond uit:

kamer: toegevoegd rechter, voorzitter van de zesde griffier.